

Caterina la sàvia i el drac

La tempesta ha esclatat en el vas de Vichy Català. I la *cultureta* té el clitoris fet un fal·lus. Calma. Per un costat el vodevil enfadós de l'**Institut Ramon Llull** –heu vist el cap-i-cua quadribarrat?–; per l'altre vuit magnífics de la literatura que signen un manifest apocalíptic: **El drac es menja Sant Jordi**. Poca broma. Entremig, la donzella fràgil, de fina pell –Na Caterina, dermatòloga– que, a mesura que avancen els dies en el seu cor tripartit, més l'encerta. Ella no és altra que –aquí castanyoles i tenores– **Caterina Mieras!**, consellera de Cultura de la Generalitat de Catalunya! Només començar el seu regnat, temerària, va dir "*la cultura és molt més que no pas la llengua*". I acte seguit sentenciava, *suïcida*, "*Sé que no ho tindrè fàcil*". *Dooonaa!*

Deia **John Ford**, director de westerns, que el millor director és el que no es nota. Però la conselle-

ra de cultura no té perquè saber-ho. Ella (in)feliç, que arriba de Badalona i es fa notar: *la cultura no és tant identitat com dret dels ciutadans a la seva cultura*. I el som i serem? Per alguns ella desnacionalitza el país, per a altres, és una marassa que acull tothom i els fa reis del mambo. I que integra les cases regionals en el departament de **Promoció de la Cultura**

- Ella desnacionalitza el país, acull tothom i els fa reis del mambo

Popular i Tradicional Catalana. Això rai!? L'altre front de Na Caterina és el desgavell del "*Llull*". I del KRTU (Kultura-Recerca-Tecnologia-i-Universals). Que ara sí i ara no. Però la Caterina és sàvia. Per què? Perquè sap rectificar, i com diu el refrany, és de savis fer-ho. Ara ho desmunto, ara ho torno a construir. És com l'inefable **Ferran Adrià**, que deconstrueix patates xip i en fa truites.

He parlat, tot començar, dels vuit herois magnífics, els del drac i sant Jordi. El llibre i la brosa. Doncs bé, aquests lletraferits són els de sempre. Cada

Sant Jordi surten a les planes dels periòdics, no pas al carrer, per a blasmar: que si la cultura no va bé, que si això de signar llibres al costat del **Buenafuente** no és seriós, que si no s'hi val i ploro... Sis-plau, **Baltasar Porcel, Carme Riera, Alfred Bosch** i cia. Què tal si ens embadoquéssiu escrivint històries originals? Mentrestant, la sacerdotessa Caterina Mieras dirà missa en un temple desproveït.